

גמ"ר 148/11/15 - מדינת ישראל נגד עלי שלבי

בית משפט השלום לתעבורה בנצרת

גמ"ר 148-11-15 מדינת ישראל נ' שלבי
לפני: כבוד השופט בסאם קנדלפת

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

עלי שלבי

הנאשם

הכרעת דין

אני מזכה את הנאשם מהאשמה המיוחסת לו בכתב האישום.

הנאשם מואשם בעבירה של גרימת מוות בנהיגה רשלנית, לפי סעיף 304 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, בצירוף סעיפים 64 ו- 40 לפקודת התעבורה, ובעבירות נלוות.

ביום 23.8.2015 קופחו חייו של מר מאיר מור ז"ל (להלן: המנוח) בתאונת דרכים שאירעה בכביש 73, עת התנגשו שני כלי הרכב שבהם נהגו הנאשם והמנוח חזיתית זה עם זה. כתוצאה מהתאונה נהרג המנוח במקום. חברו של המנוח, מר צבי קורצקי (להלן: "קורצקי"), שישב במושב הקדמי שליד המנוח, נחבל בתאונה ונגרמו לו שברים בצלעות. הנאשם ושני נוסעים שהיו עמו ברכב נפגעו קלות. הכביש שבו קרתה התאונה הנו כביש בין-עירוני עם נתיב אחד לכל כיוון נסיעה.

באי כוח הצדדים, עוה"ד צביקה אברמוביץ (בשם המדינה) ועוה"ד עודד ספיר (בשם הנאשם), הביאו בפניי את סיכומיהם לעניין האשמה בפירוט רב. לא אחזור על כל פרטי הטענות, ואתן את דעתי לעיקר. כמו כן, אתייחס להלן לראיות ככל שהן רלוונטיות להכרעת הדין בלבד. כפי שיוסבר להלן, ההכרעה בתיק זה נפלה לטובת הנאשם לאחר שהמאשימה לא עמדה בנטל ההוכחה המוטל עליה במשפט פלילי.

המאשימה טוענת כי התאונה נגרמה עקב ובגין רשלנותו של הנאשם אשר סטה באופן פתאומי וחד לנתיב הנגדי והתנגש

ברכבו של המנוח אשר ניסה להתחמק מפגיעה - אך לשווא.

קו ההגנה של הנאשם נסוב סביב מקום ההתנגשות (נקודת האימפקט). טענת הנאשם - הן בחקירתו במשטרה והן לאורך כל המשפט - כי זה היה רכבו של המנוח אשר סטה באופן פתאומי לנתיב הנסיעה הנגדי (של הנאשם) וגרם לתאונה, כך שהאחריות לתאונה אינה מוטלת עליו.

המאשימה תומכת יתדותיה בחוות דעתו של המומחה מטעמה, בוחן התנועה רס"ב בוריס צרנובלסקי, אשר חקר את נסיבות התאונה, ובכלל זה אסף ממצאים מהזירה, צילם ותיעד אותם וערך חוות דעת מסכמת (דוח בוחן) שלפיה התאונה אירעה בנתיב נסיעת רכב המנוח. המאשימה מסתמכת גם על גרסתו של מר קורצקי (שהעיד כי רכב הנאשם סטה באופן פתאומי לעבר נתיב הנסיעה של רכב המנוח) ורואה בה עוגן נוסף לתאוריה שלה ולמסקנות הבוחן. עדים נוספים שהעידו מטעם התביעה לא ראו את רגע ההתנגשות וגרסתם אינה רלוונטית לשאלה שבמחלוקת.

ההגנה תומכת את טיעוניה בחוות דעתו של המומחה מטעמה, מר דורון פת, אשר מפריכה את גרסת עדי התביעה (ולמצער מטילה בה ספק סביר), ומאשרת את גרסת הנאשם בדבר דרך התרחשות התאונה. שני הנוסעים שהיו ברכבו של הנאשם לא ראו את רגע ההתנגשות ולא מסרו עדות רלוונטית בהקשר זה.

מכאן, עולה אפוא שההכרעה בענייננו תקום, או תיפול, על מקום האימפקט - נקודת המגע הראשוני בעת ההתנגשות בין שני כלי הרכב המעורבים. מקום האימפקט מהווה נקודת המוצא והייחוס לשחזור כל תאונה, ובתאונה זו מקום האימפקט יוביל אותנו להרשעת הנאשם (אם הוכח ברמה הנדרשת במשפט פלילי שההתנגשות אירעה בנתיב נסיעת רכב המנוח) או לזיכויו (אם הוכח ההפך או נותר ספק סביר שמונע קביעת ממצא חד משמעי בהקשר זה).

הקביעות בהכרעת הדין ביחס למקום האימפקט תתבססנה על ניתוח הממצאים הפורנזיים מהשטח והסקת מסקנות מהראיות הפיזיות - מבלי לייחס משקל לעדויותיהם של הנאשם מחד וקורצקי מאידך. השניים העידו בפניי והותירו בי רושם אמין ואיני יכול להעדיף אחד על פני משנהו. מעבר לכך, אין להתעלם מהשפעת האירוע הטראומטי על זיכרונם של העדים וממגבלות הזיכרון של מעורבים בתאונות כאלה העשויים להעיד גם מתוך השפעות חיצוניות או תת-הכרתיות תוך השלמת הפרטים החסרים בתמונת האירוע (או החלפתם - במקרה הרע - ואיני קובע זאת לגבי מי מהעדים) בפרטים הנוחים להם או על פי הבנתם (או רצונם להבין) את קורות האירוע. כך הנאשם באופן מובהק וקורצקי חבר משפחת המנוח ביתר שאת. מכל מקום, משקל עדויותיהם של העדים הנ"ל אינו שקול כנגד משקלן הכמעט אבסולוטי של הראיות הפיזיות-פורנזיות שאותרו בזירת התאונה, ובתחרות זו על מעמד הבכורה שבין שיטת הפיסיקה (והמתמטיקה) לפסיכולוגיה - ידה של הראשונה על העליונה.

מקום האימפקט

מקום האימפקט נקבע על פי מיקום חריץ ההתנגשות שנחרט בכביש ברגע המגע הראשוני העוצמתי בין כלי הרכב המתנגשים (וראו הסבר הבוחן בעמוד 12 לפרוטוקול הדיון מיום 27.6.16, שורות 9-11). כשרכב נע נפגע, כך שחלקי

מתכת שלו נשלכים ובאים במגע עם הכביש - נוצר חריץ. החריץ, כשלעצמו, אינו "מסגיר" את הרכב שיצר אותו לפי כיוון נסיעתו, שכן לא ניתן לקבוע את כיוון התנועה של חלק המתכת שיצר את החריץ על ידי בחינת החריטה. משכך המצב, קיים צורך לייחס את מקור החריץ לרכב ספציפי על פי נתונים אחרים, ובין היתר, על ידי בדיקה יסודית של גחון הרכב ואיתור החלק המתכתי שיצר את החריץ (לפי סימני חיכוך, שפשוף, כיפוף, עיקום, קימוט, מיעוך או כיווץ וכיו"ב). קביעת מיקומו הספציפי של החריץ וממדיו ביחס לממדי הכביש, כלי הרכב המעורבים והסימנים האחרים בכביש, אף היא חיונית לצורך מלאכת השיוך, ובלעדיה אין.

הבוחן המשטרתי, רס"ב צרנובלסקי, זיהה את חריץ ההתנגשות בנתיב הנסיעה של רכב המנוח, וסימן אותו בספרה (4) בתרשים תאונת הדרכים (ת/20). חריץ זה תועד גם בסקיצה הראשונית שערך הבוחן בזירת התאונה (ת/12), וסומן בספרה (1) בהעתק שהוגש על ידי ההגנה (נ/2) - (וראו עמוד 28 לפרוטוקול מיום 18.8.16 ותמונה מס' 16 (היא גם תמונה מס' 23) בלוח התצלומים (ת/14), וראו גם עדות הבוחן בעמוד 9 לפרוטוקול מיום 27.6.16, שורה 29). הבוחן ייחס את מקור החריץ לרכב הנאשם (משולש תחתון שמאלי של הרכב - ראו דוח הבוחן (ת/21) סעיף 9, ותמונות מס' 12 ו-13 בלוח התצלומים (ת/17)).

המומחה מטעם ההגנה, מר דורון פת, זיהה את חריץ ההתנגשות במקום אחר, בנתיב נסיעת רכב הנאשם דווקא, וכך נהפכה הקערה על פיה ביחס לאחריותו של הנאשם לתאונה. חריץ ההתנגשות לפי שיטת ההגנה (ראו חוות הדעת של מר פת - נ/1 ו-נ/4 במיוחד), הוא החריץ שסומן בספרה (3) ב-נ/2 ואשר כאמור מופיע בסקיצה ת/12 - אך לאחר מכן לא בא לו כל זכר בעבודת הבוחן שהתעלם ממנו לחלוטין.

במחלוקת בין שני המומחים אני סבור שיש להעדיף את חוות דעתו של המומחה מטעם ההגנה, מר דורון פת, בנסיבות העניין. מדובר בחוות דעת יסודית, מנומקת, מקיפה ומשכנעת, אשר מתעמתת עם ההנחות שעומדות ביסוד חוות הדעת של הבוחן ומפריכה את מסקנותיה, ולכל הפחות צובעת אותה בסימן שאלה כבד. אומר מיד בזהירות כי אינני קובע ממצאים חד משמעיים על סמך חוות הדעת של מומחה ההגנה, שכן הספק עדיין נותר בשני הכיוונים. אין בכוונתי לקבוע - כממצא עובדתי - שהתאונה התרחשה בנתיב הנסיעה של רכב הנאשם ושכביכול האחריות לתאונה מוטלת על המנוח. אינני קובע זאת. אך כל אשר אוכל לקבוע בהסתמך על חוות דעתו של מר פת הוא שקיים ספק סביר - ואף מעבר לכך - בדבר נכונות מסקנותיו של הבוחן, ומכאן מתחייב זיכוי של הנאשם. אסביר.

חוות דעתו של הבוחן המייחסת לנאשם אחריות לגרימת התאונה מתבססת כאמור על ההנחה כי החריץ מס' 1 ב-נ/2, הוא חריץ ההתנגשות ומקורו ברכב הנאשם. מנקודה זו, בנתיב הנסיעה של רכב המנוח, קבע הבוחן את מסלול תנועת רכבו של הנאשם לאחר ההתנגשות דרך חריצים מס' 2, 4, 5, ו-6 ב-נ/2, עד עצירתו הסופית (במקום המסומן באות א' בתרשים (ת/20)). החריצים מס' 4, 5 ו-6, שבנתיב הנסיעה של רכב הנאשם, מקורם בבורג של תיבת ההילוכים של רכב הנאשם (ראו סעיף 9 לדוח הבוחן ת/21, תמונה מס' 7 ב-ת/14, ועדות הבוחן בפרוטוקול הדיון מיום 27.6.16 שורות 10-18). ובאשר לרכב המנוח, ההנחה של הבוחן היתה שהרכב "קיבל מכה ועף למעקה ... הסתובב באוויר" (פרוטוקול הדיון מיום 27.6.16, עמוד 13, שורות 19-21), ולא השאיר סימנים בכביש בעקבות ההתנגשות (שם, עמוד 14, שורות 10-11), עד שנחת על המעקה בצד הדרך (במקום המסומן באות ב' בתרשים (ת/20)). במאמר מוסגר אציין כי להנחה זו אין כל תימוכין בראיות התביעה, ודווקא מעדותו של עד התביעה מר דוד נפסו שאליה הפנתה המאשימה

בסיכומיה עולה כי הרכב של המנוח "הסתובב בכביש ונזרק לתעלה" - ודוק: הסתובב בכביש ולא באוויר כפי שהבוחן הניח, דבר שמוסיף עוד סימן שאלה לתזה של המאשימה (ראו פרוטוקול הדיון מיום 27.6.16, עמוד 4, שורה 22).

הקושי בתזה שמציע הבוחן נעוץ בעובדה שהחריץ מס' 3 ב- **2/נ** שנרשם בסקיצה (**12/ת**) לא הועתק לתרשים תאונת הדרכים (**20/ת**), לא צולם על ידי הבוחן ולא נמדד רוחקו מהחריצים האחרים והסימנים האחרים שנמצאו על הכביש במקום התאונה, והבוחן כלל לא התמודד עם שאלת קיומו ושייכותו לתאונה. בעבודת הבוחן וגם בעדותו בבית המשפט לא מצאתי כל התייחסות לחריץ זה אף לא כזו השוללת את הרלוונטיות שלו לתאונה. הבוחן פשוט התעלם מהחריץ, ורק לאחר שנקרא שוב לדוכן העדים לצורך בירור מחדל זה העיד הבוחן כי התעלם מהחריץ כי ראה "שזה חריץ שלא מתאים לשום רכב שהיה מעורב בתאונה" (פרוטוקול מיום 18.8.16, עמוד 28, שורות 2-3). וכשנשאל מדוע לא צילם את החריץ השיב: "לא התייחסתי אליו ולא צילמתי אותו במיוחד כי הוא לא שייך והוא לא מתאים לנזקים" (שם, עמוד 29, שורה 14). איני יכול לקבל את תשובת הבוחן בהקשר זה. מסקנתו של הבוחן לפיה אותו חריץ מס' 3 אינו שייך לתאונה (וראו גם תשובתו בעמוד 29 לפרוטוקול, שורה 8, לפיה "דוח הבוחן משקף דברים ששייכים לתאונה מה שלא שייך לתאונה אין שם"), היתה חייבת להיות מגובה בהנמקה שיכולה לעמוד במבחן הביקורת. לצורך כך, חובתו היתה לצלם אותו חריץ ולקבוע את מיקומו באמצעות מדידה מדויקת ולנמק את מסקנתו זו בצורה השוללת כל ספק בדבר שייכותו של החריץ לתאונה, והכל תוך תיעוד ממצאיו באופן שיאפשר העברת קביעותיו ומסקנותיו תחת שבט הביקורת. ודוק: אין מדובר בממצא שולי או חסר ערך, אלא בחריץ שנמצא בנתיב נסיעת רכב הנאשם שעשוי להשליך באופן ישיר על קיומה או היעדרה של אחריות לתאונה מצד הנאשם. אמנם, הבוחן משמש כחוקר ועד מומחה בעת ובעונה אחת, הוא אוסף את הממצאים בזירה ולאחר מכן מחווה את דעתו ביחס למשמעותם - אך אין הוא יכול ליטול לעצמו גם את תפקיד השופט ולהחליט באופן סופי כי ממצא חשוב זה אינו רלוונטי לתיק ולמנוע מההגנה ומבית המשפט את האפשרות לבקר את החלטתו באמצעות הימנעותו מתיעוד אותו ממצא חשוב והתעלמות ממנו תוך העמדתם של אלה בפני עובדה מוגמרת שהחריץ "לא שייך". אני רואה בכך מחדל חקירתי חמור שלא ניתן לרפא את פגיעתו בהגנת הנאשם. זיהוי של חריץ ההתנגשות (ונקודת האימפקט בעקבותיו) הוא כאמור לב לבו של התיק ועל כך תעמוד, או תיפול, אחריותו של הנאשם לתאונה, ומכאן חובת זיהויו המוגברת של הבוחן במלאכת איתור הממצאים, והחריצים במיוחד, וחובה זו הופרה. זאת ועוד. הבוחן העיד כי הוא תיעד בצילום את כל הממצאים שאותרו בזירה אך תמונתו של חריץ מס' 3 שמופיע בסקיצה (**12/ת**) אינה בנמצא. אז הנה לכם מחדל נוסף: ניסיונה של ההגנה לבדוק שמא חריץ זה צולם אך תמונתו לא הודפסה בלוח התצלומים (**14/ת**) עלה בתוהו לאחר שהתברר שהדיסק הכולל את הקבצים המקוריים של כל הצילומים שנעשו בזירה - נעלם (פרוטוקול הדיון מיום 27.6.16, עמוד 16, שורה 5). ואם לא די בכך הרי עוד מחדל: הבוחן שייך את החריצה בכביש לרכב הפאסאט של הנאשם לאחר שזה הורם באוויר באמצעות מלגזה והגחון שלו נבדק ונמצאו עליו סימני חיכוך שניתן לקשור אותם לחריצים בכביש. דא עקא שרכב הפיאט של המנוח לא נבדק באותה צורה למרות שהבוחן רשם בסעיף 8 לדוח הבוחן (**21/ת**) שהרכב "יבדק יסודי יותר במגרש בהמשך" - אך בדיקה כזאת לא נעשתה (עמוד 14 לפרוטוקול מיום 27.6.16, שורות 18-21). הבוחן נימק זאת באומרו כי "במקום התאונה בדקתי את הפיאט, וזה הספיק לי" (שם, עמוד 13, שורה 8) ... "לא מצאתי לנכון לבדוק את הפיאט במגרש" (שם, עמוד 14, שורה 21). לא זו אף זו, בדיקת רכב הפיאט אף נמנעה מההגנה לאחר שרכב המנוח שוחרר מהמגרש והוחזר למשפחה ולאחר שהבוחן החליט כי "ההגנה לא צריכה לבדוק רכב שאין לו קשר" (שם, עמוד 14, שורה 30).

מכאן, ועל רקע מחדלי החקירה המתוארים, לא ניתן להתעלם (בלשון המעטה) מהתזה שהציע מומחה ההגנה שלפיה החריץ מס' 3 ב- **2/נ** - מקורו ברכב של המנוח. כאמור, חריץ זה לא קיבל התייחסות בעבודת הבוחן, מיקומו המדויק לא

נמדד ולא תועד בצילום (או שתועד אך הדיסק נעלם!), ולא ניתן לפסול את האפשרות שמקורו ברכב המנוח, כפי שהעיד על כך הבוחן בחוות דעתו בכתב ובעדותו בבית המשפט (ראו פרוטוקול הדיון מיום 15.8.16, עמוד 24, שורות 17-28). אמנם, המומחה מטעם ההגנה לא בדק בעצמו את הגחון של רכב הפיאט, אך לאור מחדלי החקירה יש להניח כי אילו ניתנה הזדמנות זו להגנה ורכב המנוח היה נבדק, אזי היו מתגלים סימני חיכוך בחלקי הרכב שקרסו שניתן היה לשייכם לאותו חריץ מס' 3 (נ/2).

בנוסף, הגיונה של גרסת ההגנה - או שמא נאמר חוסר הגיונה של גרסת התביעה - נתמך גם במסלול תנועתו של הגלגל הקדמי-שמאלי של רכב הנאשם אשר ניתק (יחד עם המתלה המחובר אליו) מהרכב בעקבות ההתנגשות, השאיר חריצה בכביש, ולאחר שנע באוויר, נחת על הכביש והשאיר סימן הטבעה - המסומן בספרה (5) בתרשים (ת/20) - ולאחר מכן מצא את מקומו הסופי במקום המסומן בספרה (2) בתרשים. הצרה של המאשימה היא שהמסלול שעשה גוף זה במרחב, לפי התזה שהיא מציעה, אינו אפשרי לפי חוקי הפיזיקה. אם נקבל את גרסת המאשימה בנוגע למיקום נקודת האימפקט שבה אותו מתלה השאיר כביכול את החריץ מס' 1 בכביש, ומנקודה זו עף עם כיוון נסיעת רכב הנאשם לנקודת ההטבעה, ומשם נע חזרה לכיוון הנגדי של נסיעת רכב המנוח עד למיקומו הסופי בצד המעקה, הרי התנהגות זו של הגלגל מנוגדת לחוק הראשון של ניוטון (הקובע כי כל גוף יתמיד בתנועתו בקו ישר כל עוד אין כוחות חיצוניים שפועלים עליו), ולא תיתכן. הגלגל של רכב הנאשם ניתק מהרכב עקב כוח שהופעל עליו על ידי רכב המנוח ברגע ההתנגשות. מכאן מצופה היה מהגלגל להיזרק עם כיוון נסיעת רכב המנוח ולא בכיוון המנוגד. אך גם אם מסיבה כלשהי הגלגל נע - לאחר שהתנתק מהרכב - בכיוון נסיעת רכב הנאשם, עדיין אין הסבר מניח את הדעת מדוע אותו חפץ שינה את כיוון תנועתו לאחר מבלי שהופעל עליו כל כוח בכיוון הנגדי. לעומת זאת, התזה שמציעה ההגנה, לפיה נקודת האימפקט ומקום הינתקות המכלול של הגלגל נמצאים באזור שבו נחרט החריץ מס' 3, נתמכת במסלול תנועת הגלגל בקו ישר החל בנקודת האימפקט (חריץ מס' 3) עובר דרך נקודת ההטבעה (המסומנת 5 בתרשים ת/20) וכלה במקומו הסופי (המסומן 2 בתרשים). היטיב לתאר זאת המומחה בחוות דעתו המשלימה (נ/4, עמוד 8), באמצעות השרטוטים המנוגדים המתארים את האבסורד בתזה המוצעת על ידי המאשימה לעומת ההגיון שבגרסת ההגנה, ואני מאמץ את מסקנותי בעניין זה. בהקשר זה אציין כי הבחן נשאל על כך בחקירתו הנגדית - וכך העיד (פרוטוקול מיום 18.8.16, עמוד 30, שורות 20-24):

" ש. אני מפנה אותך לתרשים ת/20, רואים שהחריצים 1 ו- 2 מתקדמים בכיוון התנועה של הפסאט ומול חריץ מספר 2 נמצא סימן של נחיתת המכלול של הגלגל ולאחר מכן בכיוון ההפוך אחורה נמצא הגלגל, מה גרם לו לחזור אם התזה שלך נכונה ?
ת. הגלגל זה חלק שאפשר להזיז אותו, יכול להיות שהוא הפריע לכוחות ההצלה והם דחפו אותו מתחת למעקה ...".

תשובה זו שסיפק הבוחן לפרכה שנמצאה בחוות-דעתו רחוקה מלהניח את הדעת ולהסיר את הספק. הדברים אמורים במיוחד על רקע שלל מחדלי החקירה שבתיק.

1. חריץ מס' 3 - בבחינת ראייה פוטנציאלית לחפות - לא צולם, לא נמדד אורכו ורוחקו מהחריצים האחרים, והבוחן ביטל אותו במחי יד כחסר ערך ורלוונטיות לתאונה.

2. דיסק הצילום שכולל את הקבצים הדיגיטליים המקוריים של עבודת הצילום שנעשתה בזירה ושבאופן פוטנציאלי עשוי היה לשפוך אור על חריץ מס' 3 באמצעות תמונה שלא הודפסה - נעלם ללא כל הסבר.

3. רכב הפיאט של המנוח לא נבדק באופן יסודי על ידי הבוחן. בחינה של גחון הפיאט כדי לעמוד על מצבו היתה יכולה לגלות ממצאים הקושרים חלקים שקרסו מאותו רכב לחריצים שנמצאו בכביש ובכך לשנות את התשתית העובדתית העומדת ביסוד חוות דעת הבוחן ובאופן פוטנציאלי גם לשנות את מסקנותיו בדבר דרך התרחשות התאונה. חובתו של הבוחן לפעול גם לאיתור ראיות התומכות בחפותו של הנאשם - במיוחד על רקע גרסת החפות המידית שלו - הופרה. אף אם הבוחן היה משוכנע בקונספציה שלו, הוא לא היה רשאי להזניח כיווני חקירה נוספים ולשחרר את עצמו מהחובה לחקור בכל הכיוונים ולחפש גם ממצאים שיכולים לנקות את הנאשם מאחריות לתאונה. דברים אלה מקבלים משנה חשיבות לנוכח טיבן של הראיות הקיימות בזירת התאונה שאיכותן והיכולת לאתרן הולכת ויורדת ככל שחולף הזמן - ותיק זה הנו דוגמה טובה לכך. האחריות המוטלת על הבוחן היא עצומה. הוא לרוב החוקר הראשון והאחרון שייפגש עם זירת התאונה בזמן אמת. בהעדר עמידת מדוקדקת על כל הראיות האובייקטיביות בזירה ובהעדר חקירה המשוחררת מקונספציה מוקדמת של אשמה - המשטרה תחטיא את מטרת תפקידה בגילוי עבירות ועבריינים, והדברים ברורים אך למרבה הצער אינם מיושמים הלכה למעשה במקרים רבים. יפים בהקשר זה דבריו של כבוד השופט רובינשטיין בעניין ע"פ 5386/05 אלחורטי נ' מדינת ישראל (2006):

"נאמר לא אחת כי בבסיס חובת החקירה, המוטלת על הרשויות, עומדת החובה לפעול לחקר האמת והחובה להביא לדין את האשם האמיתי בביצועה של העבירה. חובת הרשויות למיצוי הליכי חקירה כראוי, מהווה גם חלק מזכות הנאשם למשפט תקין והוגן, בהיותו אמצעי לחשיפת האמת. ברוח זו נפסק כהאי ליסנא: 'מטרת החקירה המשטרית אינה מציאת ראיות להרשעתו של חשוד, אלא מציאת ראיות לחשיפת האמת, בין אם אמת זו עשויה להוביל לזיכוי של חשוד, ובין אם היא עשויה להוביל להרשעתו'. ... מבקש אני להניח כי זהו האתוס של גורמי החקירה. אך - מבלי להטיל דופי - יש צורך באמצעי הדרכה ופיקוח תדירים כדי שלא יהא חלילה חשש למדרון חלקלק; מתוך חולשות אנוש, הרצון לפתור תעלומות פשע עלול לגבור על בקשת האמת."

4. רכב הפיאט - על אף שהיה עשוי לשמש ראייה במשפט - שוחרר על ידי המשטרה והוחזר למשפחת המנוח ללא כל צו של בית משפט, ובניגוד מוגמר להוראות סעיפים 32, 34 ו- 35 לפקודת סדר הדין

הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח משולב], התשכ"ט-1969. בדרך זו המשטרה - אשר הפרה כאמור את חובתה לבדוק את רכב הפיאט באופן יסודי - גם מנעה אפשרות זו מההגנה שלא כדין.

5. מסלול תנועתו של הגלגל (שניתק מרכב הנאשם) כפי הנחות הבוחן - מנוגד לחוקי הטבע, ועל אף שהבוחן היה מודע לכך הוא פטר עצמו מחקירה מעמיקה בסוגיה זו מתוך הנחה בלתי מבוססת שלפיה אותו גלגל הוזז או נדחף על ידי כוחות ההצלה.

מחדלי החקירה שנתגלו במקרה זה הם כה רבים וקשים, וחומרתם קיפחה את הגנתו של הנאשם בצורה שאינה ניתנת לריפוי. מחדלים אלה, על רקע של מכלול הראיות הקיימות בתיק, הותירו ספק גדול בדבר אחריותו של הנאשם לתאונה ומנעו מהנאשם להוכיח את גרסתו שלו בצורה חד משמעית. במצב זה, אין לשלול את האפשרות כי אלמלא מחדלי החקירה המתוארים לעיל, היתה בדיקת רכב הפיאט של המנוח, בצד בחינה מעמיקה של החרץ מס' 3, פועלת לטובתו של הנאשם ותומכת בגרסתו באשר לדרך התרחשות התאונה. ראיות המאשימה שהוגשו במשפט, על רקע מחדלי החקירה ופגיעתם הקשה בהגנת הנאשם, רחוקות מלהוכיח את אשמתו של הנאשם מעל לכל ספק סביר. היעלמות דיסק התמונות ושחרור רכב הפיאט, יחד עם מחדלי החקירה האחרים בזירה, גרמו נזק ראייתי חמור לנאשם שבית המשפט עומד פעור פה מולו ואין הדעת יכולה לסובלו.

לבי עם משפחת המנוח ועם יגונה, אך הספק מחייב זיכוי של הנאשם, לבל יורשע חף מפשע - וכך אני מחליט.

ניתנה היום, ג' ניסן תשע"ז, 30 מרץ 2017, במעמד הנאשם ובא כוחו, עו"ד עודד ספיר, ובאת כוח המאשימה, עו"ד סופי גרינט.